

ת"פ 402/12/13 - מדינת ישראל נגד שחר טל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 402-12-13 מדינת ישראל נ' טל

בפני כבוד השופט עידו דרויאן

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רייזמן

נגד

שחר טל

ע"י ב"כ עו"ד מקרין

המאשימה

הנאשם

גזר דין

ביום 2.4.15, לאחר ניהול משפט הוכחות, הורשע הנאשם בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 335(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק הנ"ל.

לאחר ההרשעה הופנה הנאשם לשירות המבחן וביום 26.11.15 התקבל תסקיר בעניינו.

מסכת האירועים:

1. בין הנאשם לבין המתלון מר מ' ש' קיימת היכרות מוקדמת של מספר שנים, ובתקופה הרלוונטית היו השניים מסוכסכים.
2. ביום האירוע, 20.11.13, התקשר המתלון לבית הנאשם פעמים רבות, קילל את בני המשפחה שענו לטלפון ואף איים. לאחר שיחה שכזו הפסיק הנאשם את עיסוקו - הנאשם סייע לאמו הנכה להתקלח - ויצא את הבית.
3. בשעה 19:00 לערך הגיע הנאשם לדירת המתלון בתל-אביב כשעמו סכין ודפק בדלת הדירה. אביו של המתלון מר א' ש' פתח את הדלת, ולבקשת הנאשם קרא למתלון אל הפתח.
4. משהגיע המתלון לפתח הדירה, איים הנאשם על המתלון במילים "יא בן זונה אני אזיין אותך", שלף את הסכין והחל לדקור את המתלון בראשו, חזהו, גבו וידו. במהלך האירוע, נפגע גם אבי המתלון מהסכין בה אחז הנאשם.
5. לאחר מכן נמלט הנאשם מהמקום ונעצר כשהסגיר עצמו לאחר היעלמות של ארבעה ימים.
6. במעשיו גרם הנאשם למתלון חתכים רבים בחלקי גופו הנ"ל, שהצריכו טיפול רפואי לרבות תפירות, והותירו צלקות בראשו, בכתפו ובזרועו (פרוט', ע' 4; תיעוד רפואי ת/6; תצלומים ת/9). לאב גרם הנאשם חתך קטן בכף ידו הימנית (תצלום בת/9).

7. בלילה שלאחר האירוע, אחרי ששחרר מבית החולים, הגיע המתלונן לבית משפחת הנאשם, השחית את תיבת הדואר, גרם נזק לרכבה של אם הנאשם ועקר מצלמת אבטחה ממקומה.

נסיבות העבירות - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. אף שהנאשם ביצע שתי עבירות - החזקת הסכין שלא למטרה כשרה ופציעה - ופגע בשני נפגעי-עבירה - המתלונן ואביו - יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם "אירוע עבירה אחד", לנוכח מבחני הפסיקה (ע"פ 4910/13 בני ג'אבר נ' מ.י. (2014), ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מ.י. (2014) וע"פ 4289/14 חנונה נ' מ.י. (2015)). יקבע אפוא מתחם אחד, כשהעבירה הדומיננטית בקביעת המתחם תהא עבירת הפציעה (ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מ.י. (2014)).

2. הנאשם הגיע לדירת המתלונן כשהוא מזויין בסכין. מציאות הסכין בידי הנאשם לא היתה מקרית, אף-לא נשיאה "לעת-מצוא", אלא מדובר בנשיאה מתוכננת, ויעדה של הסכין אכן התממש.

3. חומרת העבירה של החזקת הסכין הוא בהיותה מעגל שני של הגנה על ערכי שלמות הגוף ומניעת הפגיעה בנפש, חישוק וביצורים הנוספים לעבירות שעניינן מעשי אלימות ממש. המחוקק ביקש למנוע היווצרותם של מצבים שבהם פוטנציאל אלימות יצא באופן הרסני במיוחד מן הכוח אל הפועל, בנוכחות הברזל החד, כפי שנאמר בפסיקת בית המשפט העליון:

"היום רבים היוצאים לרחוב וסכין בידם, או איש סכיני על ירכו, לאו דווקא כדי לקלף מפירות הארץ, ואך יוציאים פלוני משלוותם, ברב או במעט, תישלף הסכין; וסגולתה הטבועה של זו, שהיא עלולה לשפיכות דמים, וכדברי חכמים ש"הברזל מקצר ימיו של אדם" [ע"פ 2047/07 הנוק נ' מ.י.]

4. העבירה של פציעה כשהעברין מזויין מגנה על הערכים של שמירת הגוף והבריאות, יחד עם הגנתה על אוטונומיות האדם על גופו וזכותו החוקתית לכבוד. החשש המוגבר לפגיעה בערכים אלו בנוכחות כלי פוגעני הובילה את המחוקק לקבוע כפל עונש לעבירה המבוצעת כשהעברין נושא נשק חם או קר (לרבות סכין, כמובן). הנאשם פגע בכלל הערכים באופן חמור, בתקיפתו הפרועה את המתלונן ובגרימת הפציעות לו ולאביו.

5. הנזק שנגרם היה חמור - חתכים שאף-אם לא היו מסכני-חיים, סיכנו את בריאות המתלונן ופגעו בגופו באופן שהצריך טיפול רפואי. פוטנציאל הנזק חמור כמובן פי כמה וכמה. הנזק שנגרם לאבי המתלונן היה ממש, ומוצה במלואו.

6. מדיניות הענישה, בעבירות תקיפה חובלנית או פציעה כשהעברין חמוש בסכין, עקבית בדרישתה לענישה מחמירה. בית המשפט העליון לא נלאה מלשוב על הנחייה זו, נגד התופעה של "יישוב סכסוכים" בדרך אלימה, וכמובן נגד "תופעת הסכינאות" שמטילה אימתה על הציבור ברחוב, במקומות הבילוי, וגם ברשות הפרט (ע"פ 4330/12 דאעס נ' מ.י. (2012), ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מ.י. (2011) וע"פ 8314/03 רג'אח נ' מ.י. (2005)).

7. הענישה הנוהגת עוקבת אחר הנחייה פסיקתית זו, וככלל נגזרים עונשי מאסר בפועל על-דרך כליאה-ממש, ועד שנתיים מאסר (ראו למשל ת"פ 41932-09-14 מ.י. נ' טקלדרגיש (2015), ת"פ 9509-01-14 מ.י. נ' טקלדרגיש (2015)).

רווח (2015) ובו סקירת פסיקה, ת"פ 18783-12-10 מ.י. נ' סרוסי (2012), עפ"ג 18534-05-11 מ.י. נ' וקנין (2011), ע"פ (תא) 70115/08 מ.י. נ' נוראל (2008)). גזרי-דין ופסקי-דין הסוטים מדיניות זו ניתנים בנסיבות מיוחדות, כגון תהליכי שיקום מוצלחים ואף גישור פלילי, ותוך הדגשת חריגותם (דוגמת תפ"ח 35109-11-13 מ.י. נ' איפראימוב (2015)).

8. במקרה דנן יש לתת משקל להתגרות המתלונן בנאשם - אותן שיחות מטרידות ומאיימות שהפרו את שלווה הנפש של הנאשם והוריו. משקל זה יהיה מוגבל בלבד, לנוכח העובדה שהיה זה הנאשם שיצא מהבית כדי להתעמת עם המתלונן, וכשהוא מצויד בסכין.

9. בהתחשב בכל האמור לעיל, ייקבע מתחם העונש ההולם בין שמונה לבין 20 חודשי מאסר בפועל, כעונש עיקרי.

העונש לא יחרוג מהמתחם:

שירות המבחן מצא כי קיים בנאשם סיכון בינוני-גבוה להישנות התנהגות אלימה בעתיד, שתוצאותיה יכולות להיות ברמת מסוכנות בינונית-גבוהה. הנאשם אינו מכיר בצורך בטיפול, והשירות נמנע מהמלצה טיפולית. לנוכח זאת, לא יחרוג העונש מהמתחם.

נסיבות שאינן קשורות בעבירה - קביעת העונש במתחם:

1. הנאשם יליד 1984, כבן 31 כיום, רווק המתגורר עם הוריו. הנאשם סיים 12 שנות לימוד בבגרות חלקית ומשירותו הצבאי שוחרר מחמת אי-התאמה לאחר תקופת נפקדות ארוכה. לאחר השירות עבד הנאשם בעבודות שונות ואף ניסה מזלו בארה"ב. מחודש אוגוסט 2015 עובד הנאשם כנהג וכעוזר אדמיניסטרטיבי של מר ארנון גלעדי, משנה לראש עיריית תל-אביב ויו"ר איגודן (נע/2).

2. מוצא הנאשם במשפחה נורמטיבית, אך הנאשם חווה תחושות של הזנחה ואי-הצבה של גבולות ברורים מצד הוריו, כמפורט בתסקיר. אמו של הנאשם סובלת מבעיות בריאות שונות ומרותקת לכיסא גלגלים מזה כעשרים שנה (נ/10). מאז שחזר הנאשם לגור בבית הוריו, שותף הנאשם לטיפול בה.

3. לחובת הנאשם הרשעה משנת 2011 בגין זיוף סימני זיהוי של רכב וניסיון להיזק לרכוש שביצע ב-2009, עניין שהסתיים במאסר מותנה, קנס ופסילה מותנית של רישיון נהיגה (תע/1).

4. שירות המבחן מכיר את הנאשם משנת 2011, ולעניין תיק זה - מעת מעצרו ובמשך תקופה טיפולית בת ששה חודשים. השירות מצא כי הנאשם תופס את עצמו כקורבן ואינו מוכן או מסוגל להתמודד עם נטיות אלימות ודפוסי חשיבה והתנהגות תוקפניים, ותלה זאת (כאפשרות) במבנה המשפחתי שעל-רקעו התפתחה אישיות הנאשם עם דימוי עצמי נמוך, דפוסי חשיבה נוקשים וקושי לשלוט בדחפים במצבי משבר. השירות לא התעלם מהטיפול המסור והסבלני של הנאשם באמו ומהצלחת הנאשם לשמור על תפקוד יציב יחסית, אך מסקנתו קודרת, כאמור לעיל.

5. הנאשם, שלא ריצה מעולם עונש מאסר, עתיד להינזק ממאסר. אמו, שהנאשם שותף לטיפול בה, תחוש במיוחד בחסרוננו.
6. יש לתת משקל לתקופה הממושכת בה שהה במשטר של תנאים מגבילים, וגם לשיתוף הפעולה עם הניסיון הטיפולי של שירות המבחן, אף שלא עלה יפה.
7. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו. זכותו של נאשם לכפור במיוחס לו, ואין בכך כדי להחמיר בעונשו. עם-זאת, לא יוכל הנאשם לזכות בהקלה השמורה למודה, לנוטל האחריות, ולמי שפעל להטבת הנזקים שגרם.
8. התנהגותו הכללית של הנאשם אינה ראויה לציון מיוחד. להרשעתו הקודמת של הנאשם לא יינתן משקל מהותי, בהיותה ישנה, יחידה [1] ומסוג עבירות אחר.
9. תלונתה של משפחת הנאשם נגד המתלונן, בגין השחתת הרכוש שביצע לאחר האירוע דנן, נגנזה. הטיפול בתיק חודש לאחר ערר שהוגש (נע/1) ואינני יכול לקבוע כי הרשות אטמה אוזניה לתלונת הנאשם. עדיין, אתן משקל מסוים להתנהלות המשטרה בעניין זה, שגרמה לנאשם ולמשפחתו תחושת עוול קשה, שאיננה נטולת בסיס.
10. עוד אתן משקל מסוים לחלוף הזמן, שלא באחריות הנאשם.
11. בסיכומם של דברים, ייקבע עונשו העיקרי של הנאשם בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בסף המתחם. בהתחשב בתקופת המאסר ובמצבו הכלכלי של הנאשם המתגורר אצל הוריו, אמנע מהטלת קנס ואחייב הנאשם בהתחייבות להימנע מעבירה.
12. לא אחייב את הנאשם בפיצוי המתלונן, לנוכח התנהגות המתלונן וקביעותי בהכרעת הדין לגבי עדותו. בנוסף, לא אחייב הנאשם בפיצוי האב, לנוכח הנסיבות. למתלונן ולאב עומדות כמובן זכויותיהם לתבוע פיצוי בגין נזקיהם בהליך אזרחי.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. עשרה חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 24.11.13 ועד יום 20.1.14 (ואפילו יראו רישומי שב"ס אחרת);
- ב. מאסר על-תנאי בן ששה חודשים למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה של החזקת אגרופן, או החזקת סכין שלא למטרה כשרה, או עבירת אלימות מכל סוג למעט איומים;
- ג. התחייבות בסך 3,000 ₪ למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה של החזקת אגרופן, או החזקת סכין שלא למטרה כשרה, או עבירת אלימות מכל סוג לרבות איומים. לא תיחתם ההתחייבות, ייאסר הנאשם למשך חודש ימים;

הוראות נלוות:

א. הסכין והבגדים שנתפסו יושמדו. כל מוצג אחר, פרט לכסף, יועבר להכרעה פרטנית של קצין משטרה;

ב. עותק גזר הדין יישלח לידיעת שירות המבחן;

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ב' טבת תשע"ו, 14 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.

לנאשם הרשעות שהתיישנו, שאף-הן אינן מענייננו;

[1]